

Zpěvem JSEM SE ZMĚNILA

Barbora Šporclová Kodetová je žena mnoha barev a talentů, které nechá rozehrát klidně i po padesátce. Z rozhovoru s ní načerpáte úlevné zjištění, že nikdy není pozdě začít něco nového a jít si za svými sny. Chce to jen trochu odvahy.

TEXT: MONIKA OTMAROVÁ FOTO: ANNA KOVAČIČ

Když jsme se spolu domlouvaly na rozhovoru, říkala jste, že během posledních tří let se toho ve vašem životě hodně změnilo. Co přesně?

Jsem přesvědčena, že se změnilo mnohé nejen pro mě, ale pro celý svět. Někam se řítíme a zastavit změny už asi nepůjde. Během covidu se progresivně urychlil vývoj digitální revoluce. Je tu globální oteplování, epidemie, války. Momentálně asi nejčastěji hledáme stabilitu. Tedy i v mém životě je mnoho nového. Snažím se nepodléhat depresím a obavám, a soustředuji se na každý den. Těšně před covidem jsem se vrátila k divadlu a začala veřejně vystupovat coby zpěvačka. Těšila jsem se, že začíná nová etapa mého života. Byla jsem plná energie a nadšení. Ovšem svět mě opět zavřel do čtyř stěn a izolace, kterou prožívám – v ručité míře – už dlouhá léta. A tak se vše nové na pár let odložilo.

Zmínili jste dlouhodobou izolaci. Co bylo jejím důvodem? Byly to i roky strávené na rodičovské dovolené?

Myslím, že jsem jedna z mála hereček, které se dobrovolně vzdaly kariéry a věnovaly se péči o rodinu v takovém rozsahu jako já. Tomuto mému šestnáctiletému období neříkám rodičovská dovolená, ale práce pro rodinnou firmu. Přesněji to vystihuje činnost, kterou jsem dělala. Byla to vyčerpávající práce na mnoha frontách. Postavila jsem krásný dům, dobře ho prodala. Nemovitostem jsem se úspěšně věnovala několik let. Vychovala jsem tři děti. Svému muži jsem byla vždy k dispozici a poskytovala mu zázemí, které potřeboval, ale i profesionální zpětnou vazbu. Snažila jsem se během té doby udržet si alespoň minimální kontakt se svou profesí. Několikrát jsem byla na hranici naprostého vyčerpání. A celou dobu se mi stýskalo po seberealizaci coby herečky. Byla to zvláštní doba plná krásných chvil i fru-

strace z toho, zda tohle je opravdu všechno, co mě v životě čeká. Já ráda dělám věci pro druhé, ale často neumím přestat. Zapomínám na sebe a pak je to vlastně kontraproduktivní.

Chcete říct, že toho teď litujete?

Ne, to rozhodně ne. Neměnila bych, ale dnes bych k mnohému přistupovala jinak a rozhodně bych víc myslela na sebe.

Už vím, co mi nedělá dobře a vyhýbám se situacím, které by pro mě mohly být zničující.

Co se událo, že došlo k téhle vaší vnitřní proměně?

Proces mé proměny byl dlouhý a postupný. Hledala jsem vnitřní klid. Prošla terapií, hodně na sobě pracovala, abych na konec zjistila, že to, co mi nejvíce pomáhá, je má práce. A protože kvůli odmlce v herectví jí bylo málo, začala jsem zpívat. Zpěvem jsem se změnila. Měla jsem najednou cíl. Sen, za kterým jsem našla odvalu jít. Výhodou u zpěvu je, že nic nepotřebujete. Zpívat můžete kdekoli. Aspoň na začátku. Stačí pracovna, počítač a dobrý učitel. Později klavírista, podklady a vůle. A úplně naposled podium.

Jak se tyhle změny promítly do toho, co pro sebe teď vnímáte jako důležité?

Stále jsem v procesu změny myšlení a vzhledem k mé hypersenzitivitě a povaze už vím, že to je moje celoživotní cesta. Nikdy nebudu spokojená sama se sebou. Vždy půjdu dopředu. Ale velmi

pozitivně vnímám to, že už dokážu říct ne. Už vím, co mi nedělá dobře a vyhýbám se situacím, které by pro mě mohly být zničující. Důležité je mít oporu, zázemí, ale i klid na přemýšlení a práci. Možná to mnoho lidí umí automaticky, ale pro mě je to těžké. Neumím vypnout. Každou životní situaci vnímám hodně intenzivně.

Jak se žije hypersenzitivnímu člověku?

Hypersenzitivita je něco, co vám požírá energii. Představte si, že pro běžného člověka je koncert klasické hudby krásný odpočinkový zážitek. Pro mě také, ale tak silný, že pláču a vnímám každý tón, který slyším. Bolest i radost je tak intenzivní, jako kdyby vám někdo řezal do kůže. Proto pak bývám velmi hodně unavená. Takto vnímám v podstatě celý svět. Víte, za našeho mládí se nic takového nedignostikovalo. Byla jsem prostě neposedné, velmi vnímavé a citlivé dítě. Až teď, díky dcerám, které podědily jak talent, tak citlivost, „dysvěci“ a ADHD, které s talentem souvisí, zpětně nahlížím jinak na svůj život a svá rozhodnutí. Dnes vím, že kdyby tenkrát byla v tomto ohledu větší osvěta, měla bych život jednodušší. Jsem ráda, že svým dcerám, díky tomu, že jsem našla odpovědi, můžu, doufám, pomoci.

Co pro vás jako pro ženu znamenalo překročení padesátky? Bilancovala jste?

Padesátka je úžasný věk. Opravdu. Uvědomíte si, že jde do tuhého a přestane být pro vás důležité, co si o vás kdo myslí. Člověk získá nadhled a humor. Samozřejmě nemůžu mluvit za jiné, ale pro mě byla padesátka zlomová. Cítím se svobodná. Víc sama sebou. Nebojím se být občas i nekompromisní. A mám pocit, že víc ctím své potřeby. Jediné, co bych si přála, je, aby nechřadlo tělo. To by bylo ideální.

Říká se, že s přibývajícím věkem ubývají herečkámi příležitosti. Je třeba tohle i důvod

vašeho širokého uměleckého zaměření od herectví, psaní textů až po zpěv?

Psala jsem to v jednom statusu na sítích. Přestala jsem sama sebe vnímat jen jako herečku, ale jako osobnost s mnoha talenty. Herectví je samozřejmě má primární profese a vždy to tak zůstane. Je to také profese, kterou umím nejvíc. A mám ji moc ráda. Zároveň jsem ale režisérem svého života. Jsem umělec. Svět vnímám díky emocím a prožitkům. Mám v sobě ovšem také velmi silně nastavenou praktičnost. Umím organizovat, režirovat, mám mnoho nápadů, námětů. Vidím věci v kontextech a baví mě vymýšlet různé projekty. Zmíněné schopnosti umím uplatňovat v různých oborech. Třeba i v rekonstrukcích domů, bytů a zahrad. Všechny tyto věci jsem dělala posledních osmnáct let v soužití s Pavlem (*Šporclem, houslistou – pozn. red.*). Takže moc nevnímám, jestli mi utíkají herecké role. Asi utíkají, ale zase mnohé zajímavé příležitosti přicházejí.

Kromě herectví se věnujete také zpěvu, zejména šansonu. Jsou si tyhle dvě disciplíny – divadlo a šanson – něčím blízké?

Divadlo je šanson života. Jsou to spojené národy. Hudba mě provází celý život. Můj otec ji miloval. Všechny žánry včetně klasiky. Nepřetržitě zněla naším domem. Není náhodou, že mým mužem je houslista. Moje pěvecká cesta není jen šanson, ale i muzikál a klasika. Pořád hledám svůj hlas.

Kdo vám v hledání pomáhá? Je to i váš muž, se kterým se na jevišti také profesně setkáváte?

Jsou lidé, kteří mi v posledních letech změnili život. Především přední česká sopranistka Jana Šrejma Kačírková, která mě donutila zpívat a věřit si. Můj muž, který mi věří, dává mi práci a možnosti, o kterých se mi ani nesnilo. Klavírista Michal Worek, který je mou oporou v životě i na podiu. Dělal veškeré aranže a podklady pro

Barbra Šporclová Kodetová

herečka a zpěvačka (52)

Mezi její předky patří slavní herci Vendelín Budil, Jiří Steimar či sochař Jan Kodet. Jejím otcem byl herec Jiří Kodet a babičkou herečka Jiřina Steimarová.

Ztvárnila řadu rolí v mnoha pražských divadlech. Nyní účinkuje v Divadle Bez zábradlí, Divadle Na Jezerce a Divadle U Valšů.

Od svých 16 let hrála v řadě inscenací, pohádek a filmů, mezi nejznámější patří Učitel tance, Rivers of Babylon, Peklo s princeznou nebo americká TV minisérie Duna a Děti duny.

Věnuje se také zpěvu, převážně šansonům, písním z muzikálů i klasice.

S manželem, houslistou Pavlem Šporclem, vychovávají tři dcery.

Barboru Šporclovou Kodetovou jsme fotili v modelech Marella, Reserved a Benetton.

mou koncertní práci a věřím, že spolu dotáhneme i desku. Agnieszka Twardoch, má učitelka zpěvu, která naprosto změnila můj pohled na zpěv a barvu hlasu. Všichni tito lidé a samozřejmě i mnoho dalších mě inspirují a díky nim jsem se za tři roky posunula tak, že si troufnu vystupovat s nimi na podiu. S Pavlem jsme natočili píseň Skřípky. Zpíváme společně i s našimi dcerami v divadle Semafor. Mímoходом přijďte se podívat 27. dubna. A dokonce mám tu čest vystoupit 25. dubna v Lucerně na galakonzertě k Pavlovým narozeninám.

Podle čeho si vybíráte projekty, kterým se chcete věnovat?

Intuitivně. To souvisí s mou sensitivitou. Když se řídím intuicí, nedělám chyby. Zjednodušeně mám nějak nastavené hodnoty a podle toho si vybírám projekty a lidi se kterými spolupracuji. Ne vždy to samozřejmě jde, ale když se to podaří, je to radost. Jako v případě videoklipu k písni Náš dům. Píseň vznikla na zakázku. Poprosila jsem Václava Koptu o text a Michal Worek, můj dvorní klavírista, aranžér a skladatel, napsal krásnou hudbu. Choreograf Jan Kodet – ne, nejde o mého bratra – vymyslel, zrežiroval a propůjčil ruce mému videoklipu. Námět byl

Hodně se zajímám o duševní rovnováhu ženy a o pohled společnosti na ženu jako takovou.

můj a celou píseň jsem věnovala obětem domácího násilí. Spojila jsem se také s organizací Acorus, která se této problematice věnuje.

Myslíte si, že se u nás dělá pro oběti domácího násilí dost?

Poslední dobou se o tom hodně mluví, i legislativa se začíná měnit. Nám nezbyvá, než nebyt slepí, hluchí a pomáhat měnit povědomí a pohled na ženu obecně. Nesmíme zapomínat, že násilí na ženách úzce souvisí s násilím na dětech a celkově ovlivňuje mezilidské vztahy.

Zmínila jste způsob, jak jsou ženy vnímány. Pořád si myslím, že u nás je toho potřeba ještě hodně změnit, aby postavení žen ve společnosti bylo opravdu rovné.

Možná i s ohledem na to, že moje maminka byla téměř čtyřicet let v domácnosti a já se rozhodla pro stejnou cestu, se hodně zajímám o duševní rovnováhu ženy. A o pohled společnosti na ženu jako takovou. Nikdy jsme já, ani má maminka nezažily domácí násilí, ale určitý despekt a pohrdání z pohledu okolí ano. Speciálně pro mou mámu to nebylo za komunistů jednoduché. Byla úředně vedena jako příživnice. Také důchod má na hranici přežití a dlouhodobě ji s mým mužem finančně podporujeme. Věnovala nám i tátovi celý svůj produktivní život a své sny si začala plnit až po šedesátce. Osmnáct let studuje různé obory na vysoké škole. Našla svou identitu, přátele, své naplnění, ale nikdy už nenajde svou práci, za kterou by dostala plat.

To je hodně tvrdá realita.

Kdysi se mě jedna mladá redaktorka během rozhovoru zeptala, co dělám. Vyjmenovala jsem jí všechny své povinnosti, ona mě vyslechla a pak se zeptala: „Ano, samozřejmě, ale já myslela, čím se živíte?“ A to je ono. Otázky, ze kterých vám je často zle. „Kolik vyděláváte? Necháváte se vydržovat?“ Musíte mít sakra koule tohle ustát. Nikdo, kdo to nezažil, vaše

INZERCE ▼

pocity nepochopí. A díky pohledu zvenčí je váš vnitřní pocit nenaplněnost.

Ale člověk by řekl, že když jste známá, tak návrat k divadlu a filmu nebude těžká záležitost. Nebo to není tak snadné?

Bohužel není. Ano, jsem známá, ale myslím, že se zapomnělo, že chci pracovat a že můžu pracovat. A také nejsem vidět. Myslím ve filmech, televizi, divadle. Je to začarovaný kruh. Nikdo vás neobsadí, když nejste vidět. Nejste vidět, když vás nikdo neobsadí. Někdy mám pocit, že jsem zavřená za skleněným poklopem. Vidím ven, všichni vidí na mě, ale mezi námi je neproniknutelná skleněná zeď. Proto zpívám. Proto se učím PR, tedy jak komunikovat s veřejností. Chci být vidět. Mé ego herečky a zpěvačky to potřebuje.

Litujete někdy, že jste se do něčeho nepustila, že vám něco uteklo?

Nebo si naopak myslíte, že nikdy není na nic pozdě? S ohledem na to, co jste tu popsala.

Lituji jen jedné věci a to, že mi v životě chyběla sebedůvěra. Málo jsem si věřila. Neznala jsem svou hodnotu. Když znáte svou hodnotu, můžete toho dokázat mnohem víc.

Máte tři dcery. Jaký s nimi máte vztah?

Já si myslím, že s dcerami mám vztah vyvážený a pevný. Vzhledem k tomu, že mi neustále volají a svěťují se mi se svými pocity, starostmi i radostmi, jsme na dobré cestě k přátelství. Snažím se u těch mladších respektovat jejich potřebu vymezit se a jít si vlastní cestou. Na nic netlačím a nervy držím na uzdě. Tedy občas bouchnu, když nemají uklizeno v pokoji, ale jinak se máme rády.

FOTO: ANNA KOVAČÍČ, STYLING: IVANA PRAŽÁKOVÁ, MAKE-UP: AVLASY, MICHAELA CHEMOVÁ / YSL (MAKE-UP), BALMAIN HAIRCOUTURE (VLASY), PRODUKCE: IVANA DRÁBKOVÁ

Jsmo až moc hodní rodiče. Nejsme důslední. Jsme oba trochu praštění. Ale na druhou stranu pracovití, laskaví a milující.

V jednom rozhovoru jste řekla: Pro nás, děti slavných a silných osobností, není snadné najít si v životě svoje místo. Vaše dcery jsou také děti slavných rodičů. Jak je vedete k tomu, aby si uměly ony samy najít v životě ta svá místa?

Zastávám názor, možná jsem s tím i občas protivná, ale vyplácí se mi to, že se má komunikovat. Hodně spolu diskutujeme, povídáme si. Jsem velmi otevřená. Nebojím se jakýchkoli témat. Žádná jiná rada není. Ony si budou muset svou cestu proslapat samy. A jednoduché to mít nebudou a nemají.

Jakou výchovu jste v tomhle ohledu dostala vy sama?

Tvrdou. Asi až příliš. Trvalo mi léta, než jsem se začala mít ráda. Byla a jsem stále naivní a jak

už to bývá, člověk soudí podle sebe. Ale to už je prehistorie. Nechci se vracet.

A vy s manželem – jací jste rodiče? Jaké jsou hodnoty, ze kterých ve výchově neustoupíte?

Jsmo až moc hodní. Nejsme důslední. Jsme oba trochu praštění. Ale na druhou stranu pracovití, laskaví a milující. Máme teď s dcerami takový pracovní profesně přátelský vztah. Bereme je víc jako partnery, ne jako děti. U nás doma se nemluví sprostě a nemáme rádi lhovost a drzost. Také si nelžeme.

Na divadelních prknech se potkáváte ve hře Štědrý Štědrý den se svou sestrou Karolínou Kodetovou.

Jaké to je být spolu na jevišti?

Moje sestra je zjevení. V mediálním prostoru je v podstatě neznámá, což je velká škoda. Ona je kreativní žena mnoha talentů. Je schopná napsat dobrou divadelní hru, vytvořit scénu i kostýmy včetně realizace. Léta pracovala s postiženými dětmi, vedla dramatické kroužky i ochotnický soubor. Má můj obdiv. Nehledě na to, že je nám spolu dobře. Rozumíme si a baví nás to. Hru Štědrý Štědrý den napsala pro nás dvě. Je to hra o životě, porozumění, toleranci a lásce. Je v ní humor i moudrost. Můžete ji vidět od nové sezony v Divadle U Valšů.

Na svém webu píšete, že každý den je pro vás výzvou. Před jakými stojíte právě teď? A těšíte se na ně?

Kromě zmíněných dubnových koncertů to bude můj první samostatný recitál, a to 5. června v pražské Malostranské besedě. Na podiu budu společně s Michalem Workem. To je velká výzva a těšíme se na ni moc. Přijďte. ●

ona@mfdnes.cz